

IV.

ЗЛАТНЪЙ ВѢКЪ НА БЛЪГАРИЯ.

917—920—923—927.

Българска книжнина. Писатели. Войны на царь Симеона съ Византийци-ты и възвышение на България.

Въ краи на IX-й вѣкъ и въ начало-то на X-й, както видѣхмы, станѣли голѣмы промѣны въ равнини-ты на сръдний Дунавъ. Словѣнско-то богослужение и словѣнскы-ти проповѣдници бѣли изгонени отъ Моравия, дѣто Кирилъ и Методий искали да положатъ краежгъленъ камень на словѣнско-то просвѣщение. Слѣдъ това тѣхъ земь и княжества-та на сѣвернѣ-тѣ странѣ на Дунава, които принадлежали на България, захванѣли Маджаре-ти. Въ походы-ты сряшто Византийци-ты и въ борбы-ты съ Маджаре-ты отишла прѣва-та полвина на царуване-то Симеоново. България останѣла между ново-то Маджарско царство и Византийскѣ-тѣ дръжавѣ, — врагове всякога готови противъ неѣ на съюзъ и еднакво страшни: Маджаре-ти — свирѣпи, а Гръце-ти — лѣжави.

Нѣ въ това врѣмя България, за коѣ-то край-тъ на IX-й вѣкъ и начало-то на X-й ся-свършили неизносни въ гражданско отношение, пригрѣнѣла словѣнско-то богослужение, коѣто ся-гонило отъ